

Arrest

nr. 313 335 van 23 september 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. LYDAKIS
Place Saint-Paul 7/B
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 23 december 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 november 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 juni 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 2 juli 2024.

Gelet op de beschikking van 22 juli 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 augustus 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat P. LYDAKIS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster, die verklaart Servische nationaliteit te bezitten, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 13 november 2023 waarbij haar verzoek om internationale bescherming wordt onderzocht en behandeld met toepassing van artikel 57/6/1, § 1 en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard met toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Bij het ten tijde van de bestreden beslissing geldende koninklijk besluit van 7 april 2023, werd Servië aangewezen als veilig land van herkomst. Ook het recentste koninklijk besluit van 12 mei 2024 duidt Servië opnieuw aan als veilig land van herkomst. Hieruit vloeit het vermoeden voort dat in hoofde van onderdanen afkomstig uit een veilig land, zoals in casu verzoekster uit Servië, in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. Het komt verzoekster toe om duidelijk aan te tonen dat, in haar specifieke situatie, haar land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd.

In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoekster echter geen substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. De commissaris-generaal stelt vast dat verzoekster niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat zij verder niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien wordt het beschermingsverzoek als kennelijk ongegrond beschouwd in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2. Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoekster zich voor haar verzoek om internationale bescherming baseert op dezelfde motieven als degene die door haar echtgenoot, meneer R.M., in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming worden aangevoerd. Inzake haar echtgenoot (zaak met rolnummer 307 219) werd als volgt beschikt:

“1. Verzoeker, die verklaart afkomstig te zijn uit Servië, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 13 november 2023 waarbij het verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt met toepassing van artikel 57/6/1, § 1 en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard met toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet

Bij het ten tijde van de bestreden beslissing geldende koninklijk besluit van 7 april 2023, werd Servië aangewezen als veilig land van herkomst. Ook het recentste koninklijk besluit van 12 mei 2024 duidt Servië opnieuw aan als veilig land van herkomst. Hieruit vloeit het vermoeden voort dat in hoofde van onderdanen afkomstig uit een veilig land, zoals in casu verzoeker uit Servië, in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. Het komt verzoeker toe om duidelijk aan te tonen dat, in zijn specifieke situatie, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd.

2. In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoeker echter geen substantiële redenen heeft opgegeven om zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. De commissaris-generaal stelt vast dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij verder niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien wordt het beschermingsverzoek als kennelijk ongegrond beschouwd in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3. Verzoeker stelt dat hij niet naar Servië kan terugkeren omdat hij daar bedreigd wordt door een zekere D.P. van wie hij de som van 200 euro heeft geleend. Verzoeker is tevens bang dat zijn schuldeisers zijn echtgenote of kinderen iets zullen aandoen. Volledigheidshalve dient opgemerkt dat het beschermingsverzoek van verzoekers echtgenote, mevrouw R.L., eveneens kennelijk ongegrond werd verklaard bij beslissing van de commissaris-generaal d.d. 13 november 2023. Haar dossier is gekend onder het rolnummer 307 220.

3.1. Uit lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat hij geen valabele argumenten aanvoert die de desbetreffende overwegingen weerleggen of ontkrachten. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij evenwel om onderstaande redenen geheel in gebreke blijft.

3.2. Vooreerst merkt de commissaris-generaal op goede gronden op dat de door verzoeker geschetste problemen louter interpersoonlijk en gemeenrechtelijk van aard zijn en geen nexus vertonen met één van de criteria bepaald in het Vluchtelingenverdrag, te weten ras, nationaliteit, religie, het behoren tot een sociale groep of politieke overtuiging.

3.3. Voorts overweegt de commissaris-generaal dat aan de door verzoeker aangehaalde problemen met D.P. geen geloof kan worden gehecht omwille van tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden in zijn verklaringen. Verzoeker ontkracht noch weerlegt de motivering in de bestreden beslissing waarbij op goede grond wordt geoordeeld:

“Zo verklaart u tijdens het persoonlijk onderhoud dat u problemen had na het afsluiten van een lening met D.P. en hierdoor het land moest verlaten nadat u hem niet kon terugbetalen. Echter doet de aanleiding van uw problemen in Servië al verschillende vragen oproepen waar er vraagtekens kunnen bij geplaatst worden. Met betrekking tot de lening dient er opgemerkt te worden dat het vreemd is dat u ervoor koos om 200 euro te lenen van een vreemde man om de ziekenhuiskosten en medicatie van uw zontje L. te kunnen betalen (CGVS M. I, p. 5; CGVS Li. I, p. 5) in plaats van uw broer Lu. of andere familieleden in Duitsland aan te spreken (CGVS M. I, p. 5). Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd, antwoordt u dat u het weldegelijk aan iedereen heeft gevraagd, maar iedereen zei dat zij ook geen geld hadden (CGVS M. II, p. 8). Dit is vreemd, aangezien Li. verklaart dat jullie het nooit hebben gevraagd aan uw broer in Duitsland (CGVS Li. II, p. 4-5). Dat uw broer u geen geld wilt geven is opmerkelijk aangezien uw broer eerst akkoord was om de reisweg naar Duitsland te betalen die 1000 euro kostte (CGVS M. I, p. 5; CGVS M. II, p. 3-4, 8). Dat uw broer L. u 1000 euro wilt geven om het land te ontvluchten, maar u geen 200 euro kan geven om de medische kosten van uw zieke zoon te betalen is onaannemelijk. Hoewel u tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart geen geld aan de smokkelaar te hebben gegeven (CGVS M. I, p. 5; CGVS Li. II, p. 3-4), verklaarde u tijdens jullie eerste verzoek dat jullie 200 euro betaalden aan de smokkelaar (verklaring DVZ M., vraag 36, dd. 01.03.2021) om jullie tot in Duitsland te brengen. Dat jullie in staat zijn om het geld op te hoesten om het land te verlaten, maar niet voor Lu. zijn medische kosten doet wenkbrauwen fronsen. Bovenstaande vaststellingen houden geen steek en komen alvast uw geloofwaardigheid omtrent het afsluiten van een lening bij D.P. niet ten goede. Dit wordt verder onderstreept wanneer er wordt gevraagd wat de afspraak was met D.P. toen u het geld leende (CGVS M. II, p. 9). U antwoordt dat u 200 euro leende en 100 of 200 euro aan intresten op dat bedrag moest terug betalen aan D.P. (CGVS M. II, p. 9). Dat u vooreerst niet weet of dit 100 of 200 euro aan intresten zijn is vreemd. Het is echter nog vreemder dat u zoals reeds hierboven beschreven 200 euro betaalde aan de smokkelaar om het land te verlaten in plaats van uw eigen schulden bij D.P. af te betalen. Dit geldt tevens voor uw verklaring dat uw broer bereid was 1000 euro te betalen aan een smokkelaar in plaats van u te helpen eerst uw schulden af te betalen. U verklaart namelijk zelf dat indien u het geld zou hebben u D.P. zou terugbetalen, alles in orde zal zijn (CGVS M. II, p. 8-9). Dat u ervoor koos het geld te gebruiken om het land te verlaten in plaats van uw problemen op te lossen zet verdere vraagtekens bij uw asielrelaas.

Dat uw verklaringen geen steek houden wordt verder ondersteund door uw verklaringen hoe u D.P. leerde kennen. Zo slaagt u er eerst niet in te vertellen hoe u D.P. leerde kennen. U vertelt dat het via iemand was, maar u zich dat niet herinnert (CGVS M. II, p. 7). Daarna voegt u toe dat het misschien via uw schoonbroer was, maar u dat niet zeker bent (CGVS M. II, p. 7). Dat u niet meer zou weten hoe u in contact bent gekomen met D.P. is vreemd. Uw vrouw vertelt dan weer dat het via de burens waren dat jullie terecht kwamen bij D.P. (CGVS Li. II, p. 4). Volgens uw vrouw kent iedereen D.P. en is hij van de maffia (CGVS Li. I, p. 6). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud vertelt uw vrouw dat iedereen bang is van hem (CGVS Li. II, p. 4). Niet enkel stemmen jullie verklaringen over hoe jullie terecht kwamen bij D.P. niet overeen. Het is daarnaast onaannemelijk dat jullie ervoor zouden kiezen geld te lenen bij een persoon die ervoor bekend staat deel uit te maken van de maffia. Een volgende tegenstrijdigheid betreft het bedrag dat jullie terugbetaalden aan D.P.. Zo spreekt uw vrouw over 200 euro aan intresten die jullie al zouden hebben terugbetaald aan D.P. (CGVS Li. II, p. 4). U spreekt echter over 100 euro aan intresten die jullie reeds terugbetaalden (CGVS M. II, p. 7). Opnieuw komen jullie verklaringen niet overeen. De loutere vaststelling dat u en uw echtgenote geen samenhangende verklaringen kunnen afleggen over de aangegane lening volstaat op zich reeds om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van jullie relaas.

Ook wat daarna gebeurt doet verdere vragen rijzen. Zo vertelt u tijdens het persoonlijk onderhoud dat handlangers van D.P. jullie in een park aantreffen en u begonnen te slaan en bedreigen (CGVS M. I, p. 5; CGVS M. II, p. 4-5). Wanneer u gevraagd wordt wat er werd afgesproken met de mannen in het park in Duitsland, die u Y. en G. noemt (CGVS M. I, p. 5), antwoordt u dat er een datum was afgesproken (CGVS M. II, p. 5). Wanneer er u wordt gevraagd wat er precies was afgesproken, vertelt u dat ze na een paar dagen zouden terugkomen in hetzelfde park op dezelfde plaats (CGVS M. II, p. 5). Dit zijn bijzondere vage instructies om 5000 euro te overhandigen. Op zijn minst kan verwacht worden dat er een concrete dag en uur werd afgesproken om 5000 euro te overhandigen in het openbaar en dat u deze kunt aanhalen tijdens het persoonlijk onderhoud.

Er dient tevens benadrukt te worden dat uw verklaringen niet stroken met de verklaringen die u aflegde tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming. Tijdens uw eerste verzoek werd u gevraagd waarom u niet kon terugkeren naar Duitsland. Toen hing u een ander verhaal op. Zo verklaarde u problemen te hebben met een andere Rom en zijn drie zonen wiens auto u heeft genomen om er in te slapen. U moest die auto teruggeven, maar dat deed u niet, waarna u hem 350 euro betaalde. Hij wou echter 1000 euro en ondertussen is dit al 3500 euro geworden omwille van intresten en deze persoon stuurde u dreigberichten (verklaring DVZ M., vraag 33, dd. 01.03.2021). Het opvallende is dat u hier ook deze persoon als ‘D.’ aanwijst (verklaring DVZ M., vraag 33, dd. 01.03.2021). Uw vrouw verklaarde tevens tijdens jullie eerste verzoek om

internationale bescherming dat u de auto nam van een persoon genaamd Z./D. in Duitsland en u geslagen werd door deze persoon. Volgens uw vrouw gaven jullie hem al 300 euro, maar hij wilt meer geld (verklaring DVZ Li., vraag 33, dd. 02.03.2021). Tijdens het persoonlijk onderhoud vertelt u helemaal niets over een auto die u zou genomen hebben van een persoon genaamd Z. U vertelt wel over een persoon genaamd D./Y. en zijn kompaan, die handlangers zijn van D.P. en het geld kwamen opeisen die u D.P. verschuldigd was, waardoor u besloot Duitsland terug te verlaten (CGVS M. I, p. 5). Ook bovenstaande vaststellingen komen de geloofwaardigheid van uw asielmotief niet ten goede.

In verband met de schriftelijke bedreigingen die u ontving van een persoon genaamd O. of D. blijken u en uw vrouw wederom niet consistent. Uw vrouw Li. verklaart dat O./D. zei dat uw man het geld moest teruggeven aan D.P., maar u dit via hem in Oostenrijk moet doen (CGVS Li. I, p. 8). U daarentegen bent niet zeker of O. een link heeft met D.P. (CGVS M. I, p. 10). U veronderstelt dit omdat O. zei dat hij u opbelde wegens uw problemen in Servië (CGVS M. I, p. 10). Ten slotte dient nog aangehaald te worden dat uw vrouw verklaart dat ze via haar familieleden in Servië hoort dat jullie niet mogen terugkeren, omdat ze altijd op zoek zijn naar jullie (CGVS Li. I, p. 9-10). Zo kwam D.P. nog twee of drie keer langs bij de ouders van Li. om te informeren waar jullie zijn (CGVS Li. I, p. 10; CGVS Li. II, p. 9). U, daarentegen, haalt aan dat ze niet meer langskwamen omdat ze weten dat u daar niet meer bent (CGVS M. II, p. 11). Wanneer u wordt geconfronteerd met de verklaringen van uw echtgenote antwoordt u dat dat wel zou kunnen, maar uw vrouw dat misschien voor u heeft verzwegen om u de stress te besparen (CGVS M. II, p. 11). Er mag in alle redelijkheid verwacht worden dat u op de hoogte bent van hetgeen er gebeurt in Servië waardoor uw uitleg niet kan gelden als een vergoelijking voor jullie zoveelste tegenstrijdigheid.”

Verzoeker tracht in zijn verzoekschrift op geen enkele manier duidelijkheid te scheppen over voormelde tegenstrijdige verklaringen. Verzoeker doet zelfs geen pogingen hiertoe. Voorgaande vaststellingen blijven derhalve, bij gebrek aan enig dienstig verweer, geheel overeind. Alle in de aangevochten beslissing opgesomde tegenstrijdigheden vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot verzoekers vertrek uit het land van herkomst.

Gelet op voormelde vastgestelde tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden omtrent kernaspecten van verzoekers vluchtrelaas kan geen geloof worden gehecht aan zijn beweerde vrees voor vervolging.

3.4. Zelfs zo kan worden aangenomen dat verzoeker problemen zou gekend hebben in zijn herkomstland, quod non, dient erop gewezen dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. In de bestreden beslissing oordeelt de commissaris-generaal terecht dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij voor de door haar aangehaalde problemen – of, in het geval van eventuele toekomstige problemen bij een terugkeer naar Servië – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Servië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten en er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Servië voor haar sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Een verzoeker om internationale bescherming moet immers aannemelijk maken dat hij alle redelijk van hem te verwachten nationale beschermingsmogelijkheden heeft uitgeput, waarin verzoeker in casu niet slaagt. Verzoeker maakt op geen enkel moment gewag van het feit dat hij voor zijn beweerde problemen bescherming zou gezocht hebben in Servië. Zowel verzoeker als zijn echtgenote verklaarden immers uitdrukkelijk tijdens het persoonlijk onderhoud dat zij nooit naar de politie zijn gestapt wegens de bedreigingen vanwege D.P. (CGVS M. I, p. 9; CGVS Li. II, p. 5). Ook in het verzoekschrift maakt verzoeker geen melding van dergelijke initiatieven in zijn herkomstland. Verzoekers verklaring ter verschoning van zijn nalaten om politie te contacteren dat zijn schuldeiser een ex-agent is, is niet aannemelijk aangezien verzoekers kennis over D.P. over zijn vorige job uiterst beperkt is. Verzoeker blijft immers schuldig antwoord te geven op de vragen wanneer D.P. bij de politie werkte, tot wanneer hij daar werkte, wat voor functie hij daar uitvoerde, bij welke dienst hij werkte, wie zijn collega's waren en om welke reden hij niet langer bij de politie werkt (CGVS M. II, p. 4, 11). Ook verzoekers echtgenote weet niet wanneer D.P. bij de politie zou hebben gewerkt en wanneer hij daar mee stopte (CGVS Li. II, p. 4). Bovendien blijkt uit de informatie in het administratief dossier dat D.P. gearresteerd en veroordeeld is geweest wegens uitbuiting hetgeen de verklaringen van verzoeker tegensprekt wanneer hij aangeeft dat men niets kan ondernemen tegen een ex-agent omdat men oud-collega's en vriendjes heeft bij de politie (CGVS M. II, p. 9). Hieruit kan besloten worden dat er weldegelijk door de politie opgetreden wordt ten opzichte van D.P. Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat het hem met betrekking tot die verklaarde problemen en vrees aan nationale bescherming vanwege de Servische autoriteiten ontbreekt. Verzoeker ontkracht noch weerlegt in zijn verzoekschrift hetgeen in dit verband in de bestreden beslissing wordt vastgesteld.

Uit de door de commissaris-generaal gebruikte landeninformatie blijkt voorts dat de Servische autoriteiten, ofschoon er nog heel wat ruimte voor verbetering is,— onder meer om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden—, voor alle burgers wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. De rechten van de verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een eerlijk en openbaar proces, het recht op een advocaat, het recht om te getuigen en het recht om in beroep te gaan worden ook wettelijk gegarandeerd. Tevens blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Servische politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er mogelijkheden zijn die openstaan voor elke burger om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen.

Gelet op het voorgaande, toont verzoeker niet aan dat hij in geval van een terugkeer naar Servië, met betrekking tot de door hem gevreesde problemen geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Servië aanwezige hogere autoriteiten en dat deze niet bij machte of niet willig zouden zijn om hem hulp en/of bescherming te bieden. Verzoeker slaagt er dan ook niet in met concrete, valabele en objectieve elementen aan te tonen dat de informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zouden zijn en dat de Bosnische autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoeker zegt te vrezen.

3.5. Wat betreft de medische documenten samen met het verzoekschrift door verzoeker neergelegd, dient vooreerst opgemerkt dat uit niets blijkt dat verzoeker psychologische problemen heeft zoals hij voorhoudt in het verzoekschrift. De aangebrachte medische stukken hebben voornamelijk betrekking op de medische voorgeschiedenis van zowel verzoeker als zijn echtgenote en kinderen. De overige documenten betreffen verschillende onderzoeksresultaten, alsook afspraakbevestigingen en voorschriften van medicatie. Verzoekers betoog in het verzoekschrift dat hij aan psychische stoornissen lijdt wordt aldus niet ondersteund met enig begin van bewijs. Gelet op het voorgaande is de door verzoeker aangebrachte rapport van Zwitserse vluchtelingenorganisatie over "psychiatrische behandeling voor Roma" in Servië niet relevant aangezien verzoeker in gebreke blijft om aan te tonen dat hij aan psychische aandoeningen lijdt.

Hoe dan ook toont verzoeker niet aan dat deze medische problemen in zijn hoofde vervolging zou uitmaken of dat hij op basis hiervan vervolging zou riskeren. Evenmin toont verzoeker middels enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate en betaalbare behandeling enig verband zou houden met de criteria bepaald in artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verder dient te worden opgemerkt dat deze problemen, gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet, geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming en dat hij zich voor wat betreft de beoordeling van deze medische elementen dient te richten tot de geëigende procedure.

3.6. Waar verzoeker de discriminatie van de Roma minderheid in Servië aankaart, wordt erop gewezen dat een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhoudt, noch ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Daden van vervolging moeten ofwel a) zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2 van het EVRM ofwel een samenstel zijn van verschillende maatregelen, waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke wijze te treffen als omschreven in punt a). Het begrip "ernstige schade" in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet omvat a) doodstraf of executie of b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst en veronderstelt een zekere drempel van hardheid. In die zin benadrukt de Raad ook dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging of ernstige schade betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in noch ernstige schade. Om tot internationale bescherming te leiden, moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die kan worden gelijkgeschakeld met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin dan wel ernstige schade.

Het ontzeggen van rechten en discriminatie bereiken enkel de drempel van vervolging of ernstige schade wanneer deze dermate systematisch en ingrijpend zijn dat de fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven van verzoeker in zijn land van herkomst ondraaglijk wordt. Verzoeker maakte eerder geen gewag van dergelijke zwaarwegende problemen. Met het rapport van de Zwitserse vluchtelingenorganisatie van 8 juni 2016 dat verzoeker aan zijn verzoekschrift toevoegt brengt hij geen concrete, op zijn persoon dan wel op zijn gezin betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat hij en/of zijn gezin in geval van terugkeer naar Servië persoonlijk een bijzonder risico op systematische

discriminatie loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

3.7. *De overige documenten die door verzoeker middels het verzoekschrift werden bijgebracht, zijn evenmin van aard om de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin om te buigen.*

3.8. *Wat betreft de verwijzing naar zijn arrest nr. 282 458, brengt de Raad in herinnering dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)).*

3.9. *De Raad stelt vast dat verzoeker de overige motieven van de bestreden beslissing, die pertinent, gedetailleerd en draagkrachtig zijn en die steun vinden in het administratief dossier, volledig ongemoeid laat.*

4. *Uit niets blijkt dat er heden in Servië een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.*

5. *Gelet op wat voorafgaat, lijkt het erop dat verzoeker geen substantiële redenen heeft opgegeven om zijn land van herkomst, Servië, in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”*

3. *Bijgevolg blijkt evenmin dat verzoekster redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Servië.*

4. *Gelet op het voorgaande, lijkt het erop dat verzoekster geen substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst, Servië, in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”*

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. De Raad merkt vooreerst op dat de verzoekende partij op 2 juli 2024 een vraag tot horen heeft ingediend.

De Raad benadrukt dat een vraag tot horen na een beschikking op grond van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet uitsluitend tot doel heeft mee te delen dat men zijn standpunt alsnog op de terechtzitting wil uiteenzetten. Het gaat er enkel om dat de betrokkene die daarom verzoekt de mogelijkheid krijgt zijn standpunt op de terechtzitting uiteen te zetten indien hij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen argumentatie (RvS 26 juni 2013, nr. 224.092). Dit verzoek mag zodoende niet worden beschouwd als een bijkomende memorie.

In voormelde op 2 juli 2024 ingediende vraag tot horen verzoekt de verzoekende partij niet slechts om te worden gehoord, maar geeft zij eveneens een verdere toelichting. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde toelichting geen rekening worden gehouden.

4.2. In het proces-verbaal van terechtzitting van 22 augustus 2024 staat het volgende vermeld:

“De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vragen tot horen. VzP verwijst naar het pleidooi in de vorige, 9de zaak op de rol, deze van haar echtgenoot.”

Betreffende de 9de zaak op de rol, zaak met rolnummer 307 219, staat in het proces-verbaal van terechtzitting van 22 augustus 2024 genoteerd:

“De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vragen tot horen. VzP stelt dat wat betreft haar mensenrechten in Servië zij niet kan rekenen op interne hulp. Haar VIB is gerechtvaardigd in de zin van de Conventie van Geneve.”

Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij zich voor haar verzoek om internationale bescherming baseert op dezelfde motieven als degene die door haar echtgenoot, meneer R.M., in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming worden aangevoerd. Dit wordt ter terechtzitting niet betwist.

Inzake de verzoekende partij haar echtgenoot, dossier gekend onder het rolnummer 307 219, wordt bij arrest met nummer 313 334 van 23 september 2024 als volgt gemotiveerd:

“Zoals reeds benadrukt, bestaat het doel van een vraag tot horen erin om ter zitting concreet uiteen te zetten met welke gronden in de beschikking men het niet eens is en waarom. De verzoekende partij poneert ter terechtzitting slechts op algemene wijze dat wat betreft haar mensenrechten in Servië zij niet kan rekenen op interne hulp. Zij concretiseert deze stelling geenszins, laat staan dat zij haar betoog afdoende in verband brengt met wat omstandig wordt geoordeeld en uiteengezet in voormelde beschikking. Ook waar zij besluit dat haar verzoek om internationale bescherming gerechtvaardigd is in de zin van de Conventie van Geneve geeft zij louter aan een andere mening te hebben, maar elke concrete invulling of repliek op de gronden van voormelde beschikking ontbreekt. Het doel van onderhavige procedure wordt alzo volledig genegeerd en tenietgedaan.

Met dergelijk algemeen geformuleerd betoog reikt de verzoekende partij dan ook geen concrete elementen aan die afbreuk kunnen doen aan de gronden van voormelde beschikking.

5. Bijgevolg geeft de verzoekende partij geen substantiële redenen op om haar land van herkomst, Servië, in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”

5. Bijgevolg geeft de verzoekende partij geen substantiële redenen op om haar land van herkomst, Servië, in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig september tweeduizend vierentwintig door:

M. RYCKASEYS,

M. DENYS,

De griffier,

M. DENYS

kamervoorzitter,

griffier.

De voorzitter,

M. RYCKASEYS